

Arrest

nr. 185 072 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gebonden zou zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven gelet op hetgeen in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaald wordt en hij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De verwerende partij geeft eveneens aan dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt.

In de mate waarin de verwerende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat zij aldus beschikt over een gebonden bevoegdheid, merkt de Raad op dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid en dat dan ook steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij geen dergelijke onwettigheid, klevende aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Er mag bovendien geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In casu verwijst de verzoekende partij onder meer naar artikel 8 van het EVRM. Gelet op deze vaststelling, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij vooruitloopt op het onderzoek van de middelen door de Raad. In casu dringt een onderzoek van de middelen zich op.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met/en van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijst de verzoekende partij naar artikel 8 van het EVRM.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat het bestreden bevel werd genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde aangeeft dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, hetgeen niet wordt betwist door de verzoekende partij. De Raad stelt dat ook vast dat de verzoekende partij, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, niet aantoonde dat voornoemde door de gemachtigde gemaakte vaststelling niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partij betoogt uitvoerig dat zij niet kan instemmen met de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat er een risico bestaat op onderduiken en dat zij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Zij stelt in fine van haar verzoekschrift dat de gemachtigde voornoemde artikelen en beginselen schendt nu hij aan de verzoekende partij een bevel oplegt om binnen de 8 dagen het grondgebied te verlaten, dat hij zich daarbij geen rekenschap geeft van het feit dat zij in het Rijk verblijft samen met haar kerngezinsleden en zij daarenboven geen enkel gedrag vertoont noch handelingen stelt waaruit kan blijken dat zij zich zou willen onttrekken. De verzoekende partij besluit dat aangezien de termijn aan de verzoekende partij gegeven om het grondgebied te verlaten onmiskenbaar één en ondeelbaar is met de eigenlijke beslissing om het grondgebied te verlaten, om deze reden de bestreden beslissing integraal dient te worden vernietigd. De Raad herhaalt in de eerste plaats dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en erin wordt verwezen naar het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, hetgeen niet wordt betwist door de verzoekende partij, zodat zij - mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1° - niet aantoonde dat dit niet reeds zou volstaan als grondslag om de bestreden beslissing te schragen. De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij haar betoog opbouwt rond de door het bestreden bevel opgelegde termijn van 8 dagen om het grondgebied te verlaten. In casu blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij bij dit middel heeft. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het

bevel om het grondgebied te verlaten, maar er dient te worden vastgesteld dat op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, namelijk op 2 mei 2016, de termijn van dertig dagen werd bereikt en deze thans reeds is overschreden. De verzoekende partij werd gedurende deze termijn niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar betoog hieromtrent in het kader van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. In deze mate komt het enig middel onontvankelijk voor.

In de mate dat de verzoekende partij, waar zij aangeeft dat zij sedert 2009 in het Rijk verblijft, dat zij als minderjarige dochter alhier samen met haar moeder haar vader heeft vervoegd en dat zij nog steeds op hetzelfde adres verblijft, een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij meerderjarig is en wijst erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; N. Mole, Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet verondersteld wordt en de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind. Zij beperkt zich tot de mededeling dat zij zich als minderjarige dochter bij haar vader heeft gevoegd, zij verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en vervolgt dat op 17 augustus 2015 het regularisatieverzoek in hoofde van de familie “inclus VERZOEKSTER (toen nog minderjarig)” onontvankelijk verklaard werd en dit met vermelding van haar woonplaats. Bovendien verbindt zij deze stelling geenszins met de door het EHRM vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid. Zodoende maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8. De Raad merkt tevens op dat de verzoekende partij in het geheel niet concretiseert, laat staan aantoon, in welke zin zij een privéleven in België zou hebben opgebouwd, zodat zij de schending ervan evenmin bewijst. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 7 november 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 oktober 2016 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij: “dat de beschikking verwijst naar de strengere toepassing van art. 8 EVRM in geval van familie en meerderjarigen, maar wijst op haar financiële afhankelijkheid wat één van de elementen van afhankelijkheid is: er is geen mogelijkheid om een inkomen te verwerven waardoor zij nog steeds samenwoont met haar ouders in Oostende. Er werd een huurovereenkomst afgesloten.” De verzoekende partij stelt dat “hieruit de financiële afhankelijkheid zou kunnen blijken.”

2.4 Er dient te worden vastgesteld dat in voormelde beschikking wordt verwezen naar het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift. Meer bepaald wordt aangegeven dat zij zich heeft beperkt tot de mededeling dat zij zich als minderjarige dochter bij haar vader heeft gevoegd, dat zij verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt

in de beschikking gesteld dat op 17 augustus 2015 het regularisatieverzoek in hoofde van de familie “*inclus VERZOEKSTER (toen nog minderjarig)*” onontvankelijk verklaard werd, dit met vermelding van haar woonplaats. Tevens wordt in voormelde beschikking vastgesteld dat de verzoekende partij bovendien deze stelling geenszins verbindt met de door het EHRM vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Op de terechtzitting van 8 maart 2017 geeft de verzoekende partij aan het niet eens te zijn. Tevens herhaalt zij dat zij samenwoont met haar ouders te Oostende en een huurovereenkomst werd afgesloten. Door aan te geven het niet eens te zijn en door elementen uit haar verzoekschrift te herhalen waarop in de beschikking reeds werd geantwoord, brengt zij echter geen argumenten aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Door op de terechtzitting van 8 maart 2017 te betogen dat er “*geen mogelijkheid is om een inkomen te verwerven waardoor*” zij nog steeds samenwoont met haar ouders in Oostende en hieruit de financiële afhankelijkheid zou blijken, voegt de verzoekende partij nieuwe elementen en een nieuwe dimensie toe aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe elementen en deze nieuwe dimensie naar voren heeft gebracht. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe ‘middel’ is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 26 oktober 2016.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS